

แปลโดยสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ก่อนที่ฉันจะได้บอกลา

さよならも言えないうちに

คาวางุจิ โทชิคาซึ

เขียน

อภิวัฒน์ พวงไธสง

แปล

การอ่านคืออรากฐานที่สำคัญ

“คาโตคุระจ้องหน้าหญิงในชุดเตรสสีขาว

เธอไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบใด

เพียงแค่เพลิดเพลินอ่านหนังสือด้วยใบหน้าเรียบเฉย”

- คาวางุจิ โทชิคาซึ

ကုမ္ပဏီတစ်ခု

คำนำสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ก่อนที่ฉันจะได้บอกลา เป็นผลงานเล่มที่สามในชุด เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ของคาวางุจิ โทชิคาซึ เรื่องราวยังคงพานักอ่านนวนิยายเข้าไปในร้านกาแฟลิ้นที่ย้อนเวลาได้ โดยที่ยังไม่ให้คำอธิบายถึงสาเหตุของความมหัศจรรย์นี้เสียที

แม้ปมคาใจแสนใหญ่ยังไม่ถูกอธิบายให้เราหายคาใจ โครงสร้างการเล่าเรื่องก็ยังมีลักษณะเช่นเดิม และกฎแสนยุ่งยากของการย้อนเวลาก็ยังคงอยู่ แต่อย่างน้อยผลงานชิ้นนี้ได้หยิบยื่นรสชาติแปลกใหม่เล็กๆ น้อยๆ ให้กับเราบ้าง เพื่อไม่เป็นการสปอยล์ จึงบอกได้แค่นักอ่านจะได้พบนิยามความรักที่กว้างขึ้นกว่าแค่ความรักซ้ำซากระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง

คงยังกล่าวได้ว่า เพียงช่วงเวลาเพียงอ่านเล่มนี้ก็ยัง
ควรค่าให้หยิบขึ้นมาอ่าน เพราะแค่เพียงช่วงขณะของรสชาติ
ที่แปลกใหม่นี้ นักอ่านจะสัมผัสอารมณ์ใหม่ที่แฝงมากับกลิน
กาแพอันอบอวลนี้ได้ไม่มากก็น้อยเลยทีเดียว

|| พระวสันตพิภพ

คำนำผู้แปล

หากผมย้อนกลับไปได้ ผมจะบอกลาใคร หรืออะไร
ไม่แน่ใจเท่าไรนัก ผมมีเรื่องผิดพลาดมากมายเกินกว่าที่จะให้
เลือกมาเพียงเรื่องเดียว มีผู้คนมากมายที่ผมจากมาและจาก
ผมไปโดยไร้คำลาใดเอ่ยให้ทราบ บางท่านจากลาอย่างกะทันหัน
บางท่านมีเค้ามั่งเงาว่าจะไม่ได้พบกันอีกแล้ว บางท่านผมทิ้งไว้
ในอดีต ย้อนกลับไปอีกที่ไม่มีใครอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม
หลายท่านผมไม่มีโอกาสได้เอ่ยคำว่า “ลาก่อน”

การแปลหนังสือเล่มนี้ทำให้ผมคิดถึงผู้คนเหล่านั้น ทำให้
คิดว่าจะดีแค่ไหนหากผมย้อนกลับไปได้ ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยน
อะไร ผมจะปฏิบัติตามกฎที่ร้านกำหนดไว้ ผมเพียงแค่อยาก
จัดการกับความรู้สึกค้างค้ำค้างใจที่ไม่ได้บอกลาใครสักคนเท่านั้น
อย่างไรก็ตาม ชีวิตไม่ใช่เรื่องเล่า ผมไม่รู้จักร้านกาแฟที่จะพาผม
ย้อนกลับไปยังอดีต การจากลาจะเดินทางมาถึง ไม่ว่าท่าน
จะไปรตมันหรือไม่ก็ตาม

กล่าวสัตย์จริง ผมไม่ทราบหนังสือต้องการกล่าวอะไร การสดับรับเรื่องเล่าเป็นปัจเจก ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะตัดสินใจได้ด้วยตัวของผมเอง แต่ผมได้อะไรจากหนังสือ ผมไม่แน่ใจว่า นั่นคือสิ่งที่หนังสืออยากบอก แต่เอาละ เมื่อแปลจบ ผมทราบว่า หากผมไม่ยอมแบกรับความเสียหายในอีกกี่ปีก่อนไม่ทราบได้ ผมควรทำให้ดีที่สุด เพื่อวันหนึ่งหากการจากลาเดินทางมาเคาะประตูของผม ผมจะได้เปิดประตูต้อนรับเขาหรือเธอ และกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า “เฮ้ ผมพร้อมแล้ว”

ผมหวังให้ท่านได้บอกลาคนที่ท่านจากมาหรือจากท่านไป หรืออย่างน้อยให้ท่านอยู่กับปัจจุบันในฉบับที่ท่านจะไม่เสียใจ หากวันหนึ่งท่านพลิกหน้าต่อไปแล้วเป็นเพียงกระดาษเปล่า ผมคงไม่รบกวนเวลาท่านไปมากกว่านี้แล้ว สวัสดี และลาก่อน (หากเราต้องลากัน) ผมขอให้ท่านมีความสุขกับการอ่าน ด้วยรัก

อภิวัฒน์ พวงไธสง

สารบัญ

บทนำ

หน้า 1

1 เรื่องของสามี

ผู้ไม่อาจกล่าวสิ่งสำคัญ

หน้า 4

2 เรื่องของหญิง

ผู้ไม่อาจบอกลาสุณัษที่รัก

หน้า 56

3 เรื่องของหญิงสาว
ผู้ไม่อาจให้คำตอบ

หน้า 99

4 เรื่องของลูกสาว

ผู้ขับไล่พ่อ

หน้า 162

ကလေးဂျာနယ်

บทนำ

มีตำนานเมืองหน้าอัครจริย์ เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่ง ในร้านกาแฟ
ร้านหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่ยังนั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยี่สิบห้า

หากแต่มันมีกฎยุ่งยาก...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

กฎข้อที่หนึ่ง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยาก
พบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะไม่ได้พบ

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีหญิง
ในชุดเดรสสีขาวนั่งอยู่ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นนั้นได้เพียงแค่
ตอนที่เธอลุกออกไปแล้ว

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุกออกจากที่นั่ง
ไม่ได้

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงแค่ช่วงเวลา
หลังจากที่กาแฟถูกรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่

กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านี้
กระนั้น วันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าได้ยื่นตำนานเมือง
มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

ร้านกาแฟแห่งนี้ชื่อฟูนีคูลี ฟูนีคูลา

นี่คือเรื่องราวของสี่ปาฏิหาริย์อบอุ่นหัวใจที่เกิดขึ้นใน
ร้านกาแฟแห่งนี้

กดจออ่าน

เนื้อหาในผลงานชิ้นนี้เกิดขึ้นหนึ่งปีหลังจากเหตุการณ์ในเล่ม
เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

เรื่องของสามี ผู้ไม่อาจกล่าวสิ่งสำคัญ

“จะพยายามยังไง ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนไปหรอกครับ”

คาโตคุระ มนจิ เอียงศีรษะซึ่งประปรายไปด้วยผมสีดอกเลา ทำให้กลีบดอกซากุระที่ร่วงลงบนศีรษะของเขาหล่นลงพื้น ภายในร้านที่ย่อมสลัวด้วยสีซีเปียจากแสงโคมไฟ คาโตคุระยื่นหน้าเข้าไปใกล้สมุดจดบันทึกของเขาแล้วเขม่นจ้อง

“ถ้าให้พูดอย่างเป็นรูปธรรม หมายความว่ายังไงเหรอครับ”

“คือแบบนี้ครับ”

โทคิตะ นางาระ ตั้งท่าตอบคำถาม นางาระคือชายตาหรีเรียว สูงใหญ่กว่าสองเมตร และเป็นผู้จัดการของร้านกาแฟแห่งนี้ เขาสวมชุดพ่อครัวสีขาวที่มักสวมอยู่เป็นประจำ

“อย่างเช่น เครื่องคิดเงินนี้เป็นของเก่าที่ใช้กันในปีปุ่น ว่ากันว่าหายากและมีราคาอยู่พอสมควรครับ ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อป้องกันการขโมย แค่ตัวเครื่องอย่างเดียวก็มีน้ำหนักสี่สิบกิโล

แล้ว เรามาสมมติกันว่าวันหนึ่งเจ้าเครื่องนี้ถูกขโมยไป”

นางาเรใช้มือตีเครื่องคิดเงินจากหลังเคาน์เตอร์

“ถ้าเป็นแบบนี้ ปกติแล้วก็จะคิดกันแบบนี้ครับว่า ถ้ากลับไปในอดีตได้ก็แค่กลับไปช้อนมันไว้ที่ไหนสักแห่งไม่ให้ถูกขโมย แล้วนั่งยามเฝ้าไว้ไม่ให้ใครเข้ามาในร้านก็พอแล้ว ใช่มั้ยล่ะครับ”

“ก็ใช่ครับ ที่พูดมาก็ถูก”

คาโดกุระเห็นด้วย

“แต่ก็ทำไม่ได้ครับ ต่อให้พยายามไม่ให้เครื่องคิดเงินถูกขโมยไปแค่ไหน ยังไงซะโจรก็จะย่องเข้ามาในร้านแล้วขโมยเครื่องคิดเงินที่ช้อนไว้ไปได้อยู่ดี”

“น่าสนใจจริง ๆ มีเหตุผลอ้างอิงทางวิทยาศาสตร์ไหมครับ ผมอยากรู้ว่าอะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผลที่เชื่อมโยงกัน เป็นทฤษฎีผลกระทบผีเสื้อจ๋าพวกหนึ่งหรือเปล่าครับ”

คาโดกุระจ้องหน้านางาเรด้วยแวตตาเป็นประกายระยิบระยับ

“ทฤษฎีผลกระทบผีเสื้อเธอครับ”

คราวนี้นางาเรเป็นฝ่ายเอียงคอสงสัย

“เป็นทฤษฎีที่นักอุตุนิยมวิทยา เอ็ดเวิร์ด นอร์ตัน ลอร์เรนซ์ บรรยายไว้ในการบรรยายที่สมาคมเพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อเมริกัน จัดขึ้นในปี ค.ศ. 1972 ครับ ที่ญี่ปุ่นเองก็มีสุภาชิตที่ว่า คาเซะ กา ฟุเกะบา โอเกะยะ โมคารุ¹

¹ 風が吹けば桶屋儲かる หมายถึงเหตุการณ์ซึ่งเกิดในสถานที่หนึ่ง แต่ส่งผลให้เกิดเหตุการณ์คาดไม่ถึงในอีกสถานที่หนึ่ง

ใช้ไหมล่ะครับ”

“แบบนี้ตัวเอง”

“แต่การที่ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนไปไม่ใช่ผลกระทบ
ทว่าใกล้เคียงกับการแก้ไขมากกว่าสินะ ถ้าแบบนี้ก็ไม่ใช้ทฤษฎี
ผลกระทบผีเสื้อ ยิ่งฟังก็ยิ่งน่าสนใจเข้าไปใหญ่”

คาโดคุระพึมพำท่าทางตืออกดีใจขณะเขียนอะไรบางอย่าง
ลงสมุดจดบันทึก

“ความจริง พวกเรารู้แล้วว่ามันเป็นกฎแบบนี้เอง ใช้ไหม
ล่ะ”

นางาเระหันไปถามความเห็นโทคิตะ คะซุ ที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ค่ะ”

กะซุตอบทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่ คะซุคือพนักงานของร้านกาแฟ
แห่งนี้และเป็นลูกพี่ลูกน้องกับนางาเระนั่นเอง เธอสวมเสื้อเชิ้ต
สีขาว ทับด้วยเสื้อกั๊กสีดำ และคล้องผ้ากันเปื้อนสำหรับ
ซ่อมเมอริเออร์² เธอกำลังก้มหน้าก้มตาเช็ดถูแก้วอยู่ด้วยใบหน้าที่
เรียบเฉย ถึงใบหน้าจะได้รูปสวยงาม ตาเรียวยาว จมูกและ
ปากเรียงกันได้รูป แต่กลับไร้เอกลักษณ์ให้จดจำ หากเพียงมอง
เธอครั้งหนึ่งแล้วหลับตาลง รูปหน้าหายวับ ก็ลืมเสียแล้วว่าเธอ
เป็นเจ้าของใบหน้าแบบนี้

คาโดคุระเฝ้ามองตามสายตาของนางาเระไป

จะว่าไปแล้ว ยังมีอีกคนนี่

เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ จิตใจจางเลือนรางไร้สัมผัสของการดำรงอยู่

² คำเรียกผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เรื่องไอน์ คอยให้บริการลูกค้าในภัตตาคารระดับสูง

“แล้ววายังไงคะ อาจารย์คาโดกุระมาที่นี่เพื่อพบใครหรือคะ”

“ไม่ใช่อาจารย์แล้วครับคุณคิโยคาวะ ผมไม่ได้สอนแล้ว”

คิโยคาวะ ฟุมิโกะ เข้ามาสมทบ คาโดกุระเงาศีรษะแล้วยิ้มเจิน ฟุมิโกะเคยมีประสบการณ์กลับไปในอดีตเพื่อพบกับคนรักที่เลิกรักกันที่ร้านกาแฟแห่งนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง ปัจจุบันเธอเป็นลูกค้าขาประจำที่มักจะมาที่ร้านเกือบทุกวันหลังเลิกงาน เธอนั่งอยู่ใกล้กับเครื่องคิดเงินตรงเคาน์เตอร์

“ทั้งสองคนรู้จักกันหรือครับ”

“อาจารย์เคยสอนวิชาโบราณคดีอยู่ที่มหาวิทยาลัยที่ฉันเคยเรียนนะค่ะ นอกจากงานสอนแล้ว อาจารย์ยังเป็นนักผจญภัย ออกบินไปทั่วโลกอีกด้วยนะค่ะ เพราะแบบนั้น คาบเรียนที่อาจารย์สอนถึงได้มีเนื้อหาแตกกิ่งก้านออกไปอยู่หลายแขนง เป็นคาบเรียนที่มีค่ามากเลยค่ะ”

ฟุมิโกะตอบคำถามของนางาระ

“คนที่พูดแบบนั้นมีแค่คุณเท่านั้นละครับ คุณเป็นนักศึกษาระดับหนึ่งที่มีผลการเรียนดีอยู่ตลอดเลย”

“ไม่จริงหรอกค่ะ...ฉันแค่ชอบเอาชนะเท่านั้นเอง”

ฟุมิโกะโบกมือปฏิเสธอย่างถ่อมเนื้อถ่อมตัว ถึงเธอจะถ่อมตัว แต่ช่วงชั้นมัธยมปลาย ฟุมิโกะเรียนด้วยตัวเองจนเชี่ยวชาญถึงหกภาษา และยังจบมหาวิทยาลัยด้วยผลการเรียนอันดับหนึ่งอีกด้วย เธอเป็นหญิงมีความสามารถที่คาโดกุระยังจำได้ดีแม้จะเลิกทำงานสอนแล้ว ไม่ใช่หญิงชอบเอาชนะแต่อย่างใด

“แล้วว่ายังไงคะอาจารย์”

“อ๊ะ อ้า เรื่องของผมเหรอครับ ความจริงแล้ว...”

คาโดกุระหลบสายตาของฟูมิโกะซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตรงที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ ตาตกมองมือที่ประสานกันอยู่

“ผมอยากจะ...ลองคุยกับภรรยาของคุณอีกสักครั้งนะคะ”

เขาเพิ่มพาดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ภรรยาเหรอคะ หรือว่า...”

ฟูมิโกะจ้องหน้าคาโดกุระด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ถึงเธอจะไม่ได้ถามออกไปว่า “เสียไปแล้วอย่างนั้นเหรอ” แต่คาโดกุระก็เข้าใจว่าเธอต้องการพูดอะไร

“อ๊ะ เปล่าครับ ยังมีชีวิตอยู่ครับ”

เมื่อได้ฟังคำตอบของคาโดกุระ สีหน้าของฟูมิโกะก็คลายความกังวลลง แต่สีหน้าของคาโดกุระยังหม่นหมองไม่เปลี่ยน ฟูมิโกะกับนางาระที่รู้ว่าจะต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่างแน่ เก็บปากเงียบแล้วเฝ้ารอถ้อยแถลงต่อไปของเขา

“ยังมีชีวิตอยู่ครับ แต่เธอกลายเป็นเจ้าของนิทราเพราะสมองได้รับความกระทบกระเทือนจากอุบัติเหตุ ตอนนั้นก็ผ่านมาได้สองปีแล้ว หมอบอกว่าปกติแล้วคนไขที่เป็นเจ้าหญิงหรือเจ้าชายนิทราจะมีชีวิตอยู่ได้แค่สามถึงห้าปี ภรรยาของผมเองก็เป็นช่วงอายุที่จะเสียไปเมื่อไรก็ไม่แปลกด้วย”

“แบบนี้เองเหรอครับ งั้นหรือว่าตั้งใจจะกลับไปช่วยภรรยาจากอุบัติเหตุครับ ถ้าแบบนี้ก็ต้องแสดงความเสียใจด้วยครับ เพราะอย่างที่อธิบายไปเมื่อครู...”

นางาระอธิบาย คาโดกุระส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วตอบ

“เปล่าครับ ถ้าเป็นไปได้ก็คงจะดี แต่ตอนนี้พูดกันตามตรง จะว่ายังไงดี...”

คาโดคุระยกมือขึ้นเกาเหนือคิ้วหนึ่งครั้ง

“ผมแค่สนใจนะครับ”

เขาบอก ชมวดคิ้วแล้วหัวเราะด้วยสีหน้าลำบากใจ

“หมายความว่ายังไงเธอคะ”

ฟูมิโกะถามด้วยความสงสัย

“ก็ทั้งที่กลับไปในอดีตได้ แต่กลับเปลี่ยนอะไรไม่ได้เลย น่าสนใจดีใช่ไหมล่ะครับ”

คาโดคุระตอบด้วยแววตาประหนึ่งเด็กชาย แต่ทันทีที่พูดจบ สีหน้าของชายชรากลับมามั่นหมองอีกครั้ง

“หน้าไม่อายุจริงๆเลยว่ะไหมครับ ทั้งที่ภรรยากลายเป็นเจ้าหญิงนิทราแท้ๆ”

“อ๊ะ ไม่ทราบค่ะ”

ฟูมิโกะยิ้มรับด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก จริงๆแล้วเธอก็คิดว่า

รู้อย่างอายุจริงๆ

“เพราะผมเป็นคนแบบนี้ เลยมีแต่เรื่องทำให้ภรรยาต้องเหนื่อยหน่าย ผมสนใจโบราณคดีมาตั้งแต่สมัยยังหนุ่ม มีชีวิตอยู่ด้วยความสนใจของตัวเองเพียงอย่างเดียว สุดท้ายก็กลายเป็นนักผจญภัยออกเดินทางไปทั่วโลก บางครั้งก็ไม่กลับบ้านเลยหลายวัน แต่ภรรยาของผมกลับไม่เคยต่อว่า เธออยู่ดูแลบ้านเลี้ยงลูกๆ จนเติบโตใหญ่ออกจากบ้านไปมีชีวิตเป็นของตัวเอง รู้ตัวอีกทีก็เหลือแค่ผมกับภรรยาแล้ว ทั้งที่เหลือกันแค่สองคน แต่

ผมกลับไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเอง ทั้งขอให้อยู่บ้านคนเดียว แล้วออกเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วโลก แล้ววันหนึ่งคนที่รอผม กลับมาญี่ปุ่น กลับกลายเป็นภรรยาที่กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา ไปเสียแล้ว”

คาโดกิระพูดพรวดทั้งหมดในรวดเดียว ก่อนหยิบ ภาพถ่ายหนึ่งใบที่สอดไว้ในสมุดจดบันทึกออกมา คนที่อยู่ใน ภาพถ่ายคือชายหนุ่มและหญิงสาวคู่หนึ่ง นางาเรกับฟูมิโกะ รู้ได้ทันทีว่านั่นคือคาโดกิระและภรรยาของเขา เมื่อลองมองดู ให้ดี ที่ด้านหลังจะเห็นนาฬิกาติดผนังเรือนโตซึ่งคิดว่า เป็น นาฬิกาของร้านกาแฟแห่งนี้

“น่าจะยี่สิบสี่หรือยี่สิบห้าปีก่อน เป็นรูปที่ถ่ายที่นี่ด้วย กล้องอินสแตนต์ รู้จักหรือเปล่าครับ”

“หมายถึงกล้องโพลารอยด์หรือคะ”

ฟูมิโกะถามกลับ

“คนสมัยนี้เรียกว่ากล้องโพลารอยด์สินะครับ ตอนนั้น กล้องที่ถ่ายแล้วดูรูปได้ทันทีเป็นที่นิยมมาก ผู้หญิงที่เป็น ผู้จัดการร้านมีอยู่กล้องหนึ่ง เธอบอกว่าจะถ่ายรูปให้ใบหนึ่ง เป็นที่ระลึกนะคะครับ”

“นั่นแม่ของผมเองครับ แม่ชอบอะไรที่คนเขานิยมกัน ถึงจะบอกว่าที่ระลึกก็เถอะ แต่แม่ก็แค่อยากอวดเท่านั้นเองครับ”

นางาเรยกไหล่แล้วหัวเราะเพื่อน

“ภรรยาของผมเธอบอกว่าให้พักไว้เป็นเครื่องรางนะครับ แน่نونว่าไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มายืนยันว่าภาพถ่าย จะกลายเป็นเครื่องรางได้หรอกครับ”

คาโดกุระว่า สะบัดรูปในมือไปมา

“นั่นจะกลับไปวันที่ถ่ายรูปเธอครับ”

“เปล่าครับ หลังจากถ่ายรูป ผมก็ไม่ได้มาที่ร้านนี้อีกเลย แต่ดูเหมือนว่าบางครั้งภรรยาของผมจะมาพบกับพวกลูก ๆ ที่นั่นะครับ เพราะงั้นถ้าผมกลับไป ก็น่าจะกลับไปก่อนที่เธอจะกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราสักปีสองปีได้”

“ทราบแล้วครับ”

นางาเรตอบแล้วหันไปมองหญิงในชุดเดรสสีขาวซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวในสุดของร้านอยู่ครู่หนึ่ง เธอมีผิวขาวนวล ผมดำขลับ นิ่งนิ่งเงียบอ่านหนังสืออยู่

“มีเรื่องอะไรที่อยากสอบถามอีกหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ”

คาโดกุระสอดรูปกลับเข้าไปในสมุดจดบันทึก ก็มองกฎที่จดลงไปเมื่อครู่จนใบหน้าเกือบจะแนบชิดแผ่นกระดาษ

“ผมคิดว่ามันน่าจะเกี่ยวกับกฎที่ว่าความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนไปที่คุณบอกเมื่อก็...”

“ทำไมเธอครับ”

“ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องที่คนจากอนาคตบอกกับคนในอดีตจะหลงเหลืออยู่ในความทรงจำของคนในอดีตในรูปแบบไหนเธอครับ”

“อ๊ะ เอ่อ มันก็ จะว่ายังไงดี...”

นางาเรไม่เข้าใจคำถามของคาโดกุระในทันที เขาขมวดคิ้วเอียงคองงน

“หมายความว่ายังไงเธอครับ”

“ขอโทษครับ ผมอธิบายไม่ละเอียดเอง”

คาโตคุระเกาหน้าผาก

“ผมเข้าใจว่าพลังงานบางอย่างในรูปของกฎจะส่งผลให้ความเป็นจริงไม่เปลี่ยนแปลงไป ผมอยากทราบว่านอกจาก ‘ความเป็นจริง’ แล้ว กฎส่งผลยังไงกับ ‘ความทรงจำ’ นะครับ”

เครื่องหมายคำถามยังลอยฟ่องเต็งค้ำอยู่เหนือศีรษะของนางาระ

“พูดอีกอย่างคือ ผมอยากทราบว่า กฎจะลบหรือเปลี่ยนแปลงความทรงจำของคนที่ได้รับการเตือนถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องคิดเงิน จะถูกขโมยไปหรือเปล่านั้นครับ”

“ปะ แบบนี้เอง”

นางาระกอดอกครับ

“แล้วว่ายังไงคะ มันจะเป็นยังไงเธอคะ”

ฟูมิโกะคาดคั้นแทนคาโตคุระ

“เอ่อ เรื่องนั้นมันก็”

นางาระตอบไม่ได้ในทันที หากถามว่าทำไม นั่นเพราะเขาไม่เคยคิดเรื่องนั้นมาก่อนเลย

ยิ่งไปกว่านั้น นางาระไม่เข้าใจว่าคาโตคุระ

จะอยากรู้เรื่องพวกนี้ไปทำไม

เท่าที่นางาระทราบ ไม่เคยมีใครสงสัยถึงขนาดนั้น ฟูมิโกะซึ่งกำลังจ้องหน้านางาระอยู่ข้างๆ คาโตคุระเองก็เช่นกัน เธอเคยกลับไปในอดีตเพื่อพบกับคนรักที่เลิกรักกันที่ร้านกาแฟแห่งนี้มาแล้ว แต่ตามกฎของร้านกาแฟแห่งนี้ คนที่เคยกลับไปในอดีตมาครั้งหนึ่งจะกลับไปเป็นครั้งที่สองไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้

ก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องใดกับพุมิโกะแล้ว แต่เธอกลับคาดคั้น
เอาคำตอบ คล้ายกับเป็นผู้ช่วยของคาโดคุระอย่างไรอย่างนั้น

นางาเรซมวดคิ้ว เหงื่อผุดซุ่มหน้าผากขณะที่เขาหรีตา
เรียวเล็กให้เลิกลงไปอีก

“อืมมมม”

เขาทำได้เพียงส่งเสียงครางหึ่งในลำคอเท่านั้น

“ความทรงจำจะไม่ได้รับผลกระทบจากกฎค่ะ”

คนที่ตอบอย่างหนักแน่นเด็ดขาดไม่ใช่ นางาเรซ แต่คือ
คะซุที่เข็ดแค้นแล้วเสร็จแล้วและกำลังพับกระดาษเข็ดปากอยู่ข้างๆ
เขานั่นเอง เสียงใส่ใรน้ำหนัก แจ่มชัดไม่ขัดข้อง ทั้งที่เป็นคำตอบ
สำคัญ แต่เธอกลับไม่หยุดมือที่พับกระดาษเข็ดปากอยู่

“จะมีบ้างที่คนเราแม้รู้ความจริง แต่ก็แก้งทำเป็นไม่รู้และ
พูดคุยกันตามปกติ คนที่รู้เรื่องที่เคื่องคิดเงินจะถูกขโมยไป
จะแก้งทำเป็นไม่รู้อะไรแล้วรอให้มันถูกขโมยไปคะ ส่วนที่กฎ
เข้ามามีบทบาทจะเป็นส่วนที่แก้งทำเป็นไม่รู้ แต่กฎจะไม่เข้าไป
ยุ่งเกี่ยวกับความทรงจำ กฎจะไม่ลบความทรงจำเรื่องที่รู้ว่า
เคื่องคิดเงินจะถูกขโมยไป เพราะแบบนั้น คนที่รู้เรื่องเคื่อง
คิดเงินจะถูกขโมยไปจะต้องใช้ชีวิตด้วยความกังวลใจอยู่ทุกวัน
จนกว่าวันที่มันถูกขโมยไปจะมาถึงคะ นั่นเพราะว่าเขาหรือเธอรู้ว่า
มันจะถูกขโมยนะคะ แต่จะทำใจยอมรับมันยังไง จะใช้ชีวิตยังไง
ขึ้นอยู่กับจิตใจของคนคนนั้น เป็นปัญหาเรื่องการยอมรับคะ
ความทรงจำและอารมณ์ต่างๆ เหล่านั้นเป็นของคนคนนั้นแต่เพียง
คนเดียว กฎจะไม่เข้าไปเปลี่ยนแปลงหรือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้นคะ”

สีหน้าของคาโดคุระซึ่งตั้งใจฟังคำอธิบายของคะซุอยู่สุดใส

ขึ้นมาทันที

“แบบนี้เองหรือครับ โลงอกไปที่ ผมอยากรู้เรื่องนั้น
ละครับ เท่านี้ก็ไม่มีอะไรที่ต้องลั้งเลแล้ว ربกวอนช่วยพาผมกลับไป
ไปในวันที่ภรรยาของผมยังไม่กลายเป็นเจ้าหญิงนิทราด้วยครับ”

คาโดกูระลุกขึ้นจากที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ กล่าวเช่นนั้นแล้ว
ค้อมศีรษะลงต่ำ

“ทราบแล้วค่ะ”

คะซุตอบด้วยใบหน้าเรียบเฉย พูมิโกะมองคะซุที่จบการ
อธิบายและปรบมือชื่นชม นางาเระได้แต่ทำหน้าตกใจ คล้าย
นกพิราบถูกยิงด้วยปืนถั่ว

นี่ไม่ใช่กฎข้อใหม่แต่อย่างใด เป็นเพียงแต่กฎที่หลบซ่อน
อยู่ในเงามืดของกฎข้อสอง คำถามของคาโดกูระลากสิ่งนั้น
ออกมาจากเงาดำสู่แสงสว่างนั่นเอง

แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใด
ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง และแม้กฎจะเข้ามามีบทบาท
ส่งผลให้ความเป็นจริงไม่เปลี่ยนไป แต่กฎจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
ความทรงจำของมนุษย์

สิ่งที่คาโดกูระสนใจไม่ใช่เรื่องที่ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง
แต่เป็นเรื่องผลกระทบที่มีต่อความทรงจำต่างหาก

แต่นี่อาจเป็นเรื่องสำคัญก็ได้

นางาเระที่ทราบเบื้องลึกของกฎหรือตาขณะแหงนหน้าขึ้น

มองเพดาน

“ถ้านั่นก็เรื่องของกฎข้ออื่นๆ ค่ะ...”

คะซูกะกล่าวแล้วเริ่มอธิบายกฎข้ออื่นๆ อีกครั้ง แต่สำหรับคาโดคุระแล้ว กฎเหล่านั้นหาได้มีความสำคัญใด ทั้งเรื่องที่ถูกออกจากที่นั่นไม่ได้หรือเรื่องที่มีเวลาจำกัด

“ทราบแล้วครับ”

เขาเพียงตอบกระซิบสั้นๆ แต่เมื่อบอกว่าหญิงในชุดเตรสสีขาวเป็นวิญญาณ และหากจุดกระชากเธอออกจากที่นั่นก็จะถูกสาป เขาทำตาเป็นประกายคล้ายเด็กชายแล้วชักใช้โต๊ะถ่ม

“ถึงตอนนี้ผมจะยังทำใจเชื่อไม่ได้ว่าเธอเป็นวิญญาณก็เถอะครับ แต่ผมสนใจเรื่องของคำสาปมากกว่า ในวงการโบราณคดีก็มีข่าวลือเกี่ยวกับคำสาปไปเสียเวทอยู่ ผมเองก็อ่านเรื่องเกี่ยวกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติมามาก แต่ไม่ว่าเรื่องไหนก็ไม่มีหลักฐานอ้างอิงทางวิทยาศาสตร์เลย แถมผมยังไม่เคยพบกับคนที่ถูกสาปด้วย ถ้าเป็นไปได้ผมอยากจะทำลงโดนสาปดูสักครั้ง”

“เอ๊ะ”

ฟุมิโกะส่งเสียงเพี้ยนแปร่งประหลาด

“พูดจริงหรือคะ”

“ครับ แน่นอน ใจเต้นตึกตักเลยละครับ เมื่อกี้คุณคิโยคาวะบอกว่าเคยถูกเธอสาปสินะครับ ตอนถูกสาปรู้สึกยังไงครับ ถ้าผมดึงเธอออกจากที่นั่น ผมจะถูกสาปด้วยหรือเปล่า”

ฟุมิโกะกับนางาเระมองหน้ากันแล้วยักไหล่ต่อท่าทางของคาโดคุระ

ในขณะเดียวกัน นางาเระก็คิดว่า

เหมือนแม่เลย

แม่ของนางาเรเองก็เป็นคนรักอิสระชอบเที่ยวตะลอนไปทั่ว มีช่วงหนึ่งเธออ้างตัวว่าเป็น “นักพจญภัย” และปฏิบัติตัวตามความสนใจของตัวเองจนถึงขนาดเรียกได้ว่าเป็นความโลภ การกระทำเช่นนั้นทำให้เธอละทิ้งครอบครัว ชีวิตกลับตาลปัตร ผิดเพี้ยนไม่มีชิ้นดี พ่อของนางาเรจึงได้หย่ากับเธอก่อนที่นางาเรจะเกิด เมื่อนางาเรเกิดมา เธอก็นำเขามาฝากให้ห้องสาวของเธอซึ่งเป็นแม่ของคะซูดุแล ส่วนตัวเองย้ายรักไปปักฐานอยู่ต่างประเทศทันที ได้ยินข่าวลือมาว่าตอนนี้เธออยู่ฮอกไกโด แต่เพราะเธอไม่ยอมบอกแม่แต่ช่องทางการติดต่อ ใช้ชีวิตอิสระเอาแต่ใจ จึงไม่รู้ว่าข่าวลือที่ได้ยินมาเป็นจริงหรือเป็นอื่น

สภาพนี้ คุณภรรยาเองก็น่าจะเหนื่อยหน่ายเอาการ ไม่ผิดแน่

เมื่อมองคาโดคุระซึ่งมีกลิ่นอายคนประหลาดเหมือนแม่ของตัวเอง นางาเรก็อดสงสัยภรรยาและลูก ๆ ของเขาไม่ได้

เพราะแบบนั้นนางาเรจึงพูดว่า

“จะทำก็ทำได้ อยู่หรือกลับบ้าน แต่ผมไม่แนะนำเท่าไร”

นางาเรตอบกลับอย่างเย็นชาอยู่เล็กน้อย แต่ถึงกระนั้น คาโดคุระก็ส่งสายตาสื่ออ้อนวอนขอความช่วยเหลือ แล้วพูดว่า

“ช่วยหน่อยนะครับ”

นัยน์ตาของเขาใสกระจ่างไร้ความลังเล หากแต่ไม่ใช่ในความหมายที่ดีนัก

ไม่ไหวแฮะ สภาพนี้ต่อให้พูดอะไรก็คงไม่ยอมฟัง รังแต่จะทำให้ได้แน่

นางาเรถอนหายใจในใจ
“แค่ครั้งเดียวนะครับ”
“ขอบคุณมากครับ!”

นางาเรบอกให้คาโดคุระเดินไปตรงหน้าหญิงในชุดเดรส สีขาว พลองคิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้ประหลาดเสียจริง คาโดคุระ ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าด้วยสีหน้าประหม่าเกร็ง เช็ดเหงื่อที่ชุ่มทั้งมือและหน้าผาก และหยุดยืนตรงหน้าหญิงคนนั้น
“แค่นี้ใช่ไหมครับ”

คาโดคุระจ้องหน้าหญิงในชุดเดรสสีขาว เธอไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบใด เพียงแค่เปล็ดเปล็นอ่านหนังสือด้วยใบหน้าเรียบเฉย นิยายที่เธออ่านอยู่มีชื่อว่า *สุนัขที่อยากเป็นแมวและแมวที่อยากเป็นสุนัข*

“เอ๊ะ คนคนนี้ถ้าจำไม่ผิด...”

คาโดคุระที่จ้องหน้าเธออยู่พึมพำ

“เป็นอะไรไปเธอครับ”

“อ๊ะ เปล่าครับ ไม่มีอะไร แค่อิงเธอออกมาที่พอใช้ไหมครับ”

“ครับ”

“เข้าใจแล้วครับ งั้นขออนุญาตนะครับ”

คาโดคุระสูดหายใจเอือกใหญ่ก่อนขยับเข้าไปใกล้หญิงคนนั้น

“เอ่อ ขอโทษนะครับ ช่วยหลบหน่อยได้ไหมครับ”

เขาถามพลางเขย่าไหล่ของเธอ แต่เธอกลับยังนิ่งเฉยไม่ได้ตอบ คาโดคุระหันไปขอความช่วยเหลือจากนางาเร

“แรงอีกนิดครับ”

“อะ เข้าใจแล้วครับ”

คาโตกระตุกสติใจมันแล้วจับไหล่ของเธอ

“ขอโทษครับ! หลบหน้อยได้ไหมครับ!”

เขาแผดเสียงดังอย่างหนักแน่น

“!”

หญิงในชุดเดรสสีขาวเหลือกตาดิ่งจ้องไปที่คาโตกระอย่าง
ฉับพลัน

“อีก”

วินาทีนั้นเอง คาโตกระเข้าทรุดลงไปนั่ง แสงไฟภายใน
ร้านสายไหวคล้ายเปลวเทียน เสียงครวญครางของผู้ขายขนม
ก็ก้องสะท้อนดังมาจากที่ไหนไม่ทราบได้ไปทั่วร้าน ใบหน้า
ขาวนวลของหญิงที่นั่งอ่านหนังสือเงียบขรึมจนถึงเมื่อครู่แปร
เปลี่ยน เธอโน้มตัวข้ามโต๊ะและจ้องคาโตกระต่อด้วยดวงตา
เบิกโตชวนขนลุก

“นะ นี่คือคำสาปสินะครับ! ร่างกายหนักอึ้งไปหมด แล้ว
ยัง จะ เจ็บ เจ็บเหมือนกระดุกโดนบิตเลยครับ! อ้า นี่สินะ
คำสาป! เป็นประสบการณ์ถูกสาปครั้งแรกของผมเลยครับ!
ร่างกายหนัก ขยับไม่ได้อย่างใจคิด หนักเหมือนถูกห่มด้วย
ผ้าวมตะกั่วเลย!”

คาโตกระคลุกคลานไปกับพื้นด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“พอหรือยังครับ”

นางาเระถาม คะซุถึโอกาสี่เงินมาयीนรอออยู่ข้างๆเขาตั้งแต่
ตอนไหนไม่ทราบได้

“ฮ่า ฮ่า ยังครับ อีกนิดเดียว ตอนนี้ผมกำลังถูกสาป
ประสบการณ์ล้ำค่าแบบนี้เชื่อว่าหาเจอกันได้ง่ายๆ...”

“นั่นหรือครับ”

นางาเรธอนใจใหญ่ พูมิโกะก้มลงมองคาโดกุระที่คลาน
ไปบนพื้นมาจากที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์พลังหัวเราะคิกคัก

“ฮะ!”

ผ่านไปครู่หนึ่ง คาโดกุระนอนกางแขนขาไปบนพื้น
เขางงหายใจไม่ออก ได้แต่ส่งเสียงหอบดังแฮกๆ ฟังไม่เป็น
ภาษามาจากลำคอ อาจเป็นไปได้ว่าเขาคงพูดไม่ได้แล้ว

“คะซุ”

นางาเรธองตัดสินใจว่าหากปล่อยไปมากกว่านี้อาจเป็น
อันตรายได้ เขาส่งสัญญาณให้คะซุ คะซุสืบท้าเข้าไปใกล้
หญิงในชุดเดรสสีขาว ซึ่งกำลังถลึงตาจ้องคาโดกุระที่ผมเป็น
กระเซิงอยู่

“รับกาแฟเพิ่มไหมคะ”

คะซุถามเจียบๆ ทันใดนั้นเอง หญิงในชุดเดรสสีขาวที่มี
ท่าทางชวนให้คิดว่าเธอกำลังตั้งท่าจะกระโดดข้ามโต๊ะมาทำร้าย
คาโดกุระอยู่วินาทีใดวินาทีหนึ่งพึมพำตอบ

“รบกวนด้วยค่ะ”

ฉับพลันเธอกลับมานิ่งเฉย หย่อนตัวลงนั่งที่นั่งของตน
ขณะเดียวกัน แสงไฟภายในร้านกลับมาสว่างดังเดิม เสียง
ครวญครางของผู้ตายเจียบดับ

“เฮือก”

คำสาปคลาย จังหวะหายใจของคาโดกุระกลับมาเป็นปกติ

ถึงเขาจะหอบหายใจแฮกๆ แต่สีหน้าที่เงยขึ้นมากลับเปล่งประกายอย่างไร้เดียงสาไม่ต่างไปจากเด็ก หญิงในชุดเดรสสีขาว ตีหมาแพทที่คะซุรินให้แล้วกลับไปอ่านหนังสือนั่งเงยบดงเดิม

“แบบนี้เอง แบบนี้เอง นี่สิคะครับ คำสาป อืม อืม”

คาโดกุระรีบร้อนยืนขึ้นก่อนเดินกลับไปยังที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ จากนั้นทางสมุดจดบันทึกก็ออกเพื่อเขียนบางอย่างลงไปด้วยความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ นางาเระเอือมระอาสุดขีด ฟุมิโกะยังคงหัวเราะคิกคักราวกับเป็นเรื่องของคนอื่น มีแต่คะซุเท่านั้นที่มีใบหน้าเรียบเฉย ประหนึ่งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ขณะที่คาโดกุระกำลังจดบันทึกก็อยู่เงยๆ คนเดียวโดยไม่พูดอะไรนั้น จู่ๆ ฟุมิโกะก็ถามนางาเระขึ้น

“จะว่าไปแล้วมิกิจึงไปไหนล่ะ ฉันลืมไปเลยว่าฉันมาดูหน้ามิกิจึงนี่นา”

มิกิคือลูกสาวของนางาเระกับโทคิตะ เค ภรรยาของเขา

“เมื่อวานก็ดูไปแล้วไม่ใช่เหรอครับ”

“ก็ดูไปแล้วละ”

“จะดูเยอะเกินไปหรือเปล่าครับเนี่ย”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย! ก็เธอน่ารักจะตายไปนี่ ให้ดูทุกวันก็ไม่เบื่อใช่ไหมล่ะ”

“อะไรกันล่ะครับเนี่ย”

ถึงคำพูดจะเย็นชา แต่ตาของนางาเระกลับหยักเป็นรอยยิ้ม เขากำลังดีใจ

“นอนอยู่เหรอ”

“นอนอยู่ข้างในครับ”

“ไปดูได้หรือเปล่า”

“เชิญครับ”

“ใช่โย”

ฟุมิโกะกระโดดลงจากที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสะพายไหล่

“ถ่ายรูปเยอะเกินไปหรือเปล่าครับ”

“วันนี้จะถ่ายวิดีโอต่างหาก”

ฟุมิโกะยิ้มมีชัยก่อนเดินหายเข้าไปในห้องด้านใน

“เด็กนี้น่ารักขนาดนั้นเลยหรือครับ...”

คาโดกุระที่จัดบันทึกลงเสร็จแล้ว พิมพ์ขณะทอดสายตามตามฟุมิโกะที่เดินเข้าห้องด้านในไป

“อ๊ะ ขอโทษครับ ไม่ได้หมายความว่าลูกของคุณไม่น่ารักนะครับ ผมเองก็มีลูกสาวสองคนกับก็ลูกชายอยู่หนึ่งคน ตอนนี้ทุกคนโตกันหมดแล้วละครับ แถมยังมีหลานให้ผมอุ้มด้วย”

“ลูกไม่น่ารักหรือครับ”

นางาระถามด้วยความสงสัย

“ไม่ทราบครับ ตอนที่ลูกๆ เกิด ส่วนมากผมมักจะอยู่ต่างประเทศ บางครั้งตอนที่กลับมาก็โตกันหมดแล้ว แถมยังเคยถูกลูกสาวคนรองบอกว่า ‘แล้วมาเล่นกันอีกนะคะ’ ด้วย”

คาโดกุระส่งเสียงหัวเราะอย่างละอายใจ

“พอมาคิดดูตอนนี้ คนอย่างผมอาจไม่ควรมีครอบครัวก็ได้ รู้ตัวอีกทีลูกๆ ก็โตกันหมด พอขึ้นมัธยมต้น มัธยมปลาย ผมก็ไม่ว่าแล้วว่าจะพูดคุยหรือทำตัวกับพวกเขาอย่างไรดี แต่ภรรยาก็ไม่เคยต่อว่าอะไรผมเลย เธอมักจะส่งผมออกจาก

บ้านด้วยรอยยิ้มเสมอ”

“เสียใจเธอครับ”

นางาเรธาม คาโดคุระเก็บปากเงียบอยู่ครู่ใหญ่

“ผมคงเสียใจที่ผมไม่เสียใจละมั้งครับ ผมอยากเป็นคน
ที่สำนึกเสียใจได้”

เขาตอบ

“หลังจากนี้ผมควรจะทำยังไงต่อดีครับ”

“เอ๊ะ”

ตาของนางาเรเบิกโตอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

“เอ่อ เรื่องนั้น ผมเองก็...”

“อ๊ะ ไม่ใช่ครับ หมายถึงเรื่องการกลับไปในอดีตนะครับ”

“อ๊ะ เรื่องนั้นเองเธอครับ”

“ขอโทษครับ ดันพูดเรื่องแปลกๆ เสียได้”

“ไม่เป็นไรครับ”

นางาเรตอบ พลังเซ็ดเหงื่อที่ซึมออกทางหน้าผาก

“อย่างแรก การที่จะกลับไปในอดีตได้ จะต้องนั่งที่หนึ่งที่
เธอนั่งอยู่ครับ เธอจะไปเข้าห้องน้ำล่ะครับ ให้นั่งลงตอนนั้น”

“ทั้งที่เป็นวิญญูณณ์แท้ๆ แต่ต้องไปเข้าห้องน้ำด้วยเธอ
ครับ น่าสนใจจริงๆ”

“แต่ก็ไม่ทราบเหมือนกันครับว่าเธอจะไปเข้าห้องน้ำ
ตอนไหน”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ต้องรอเท่านั้นครับ ถ้าพยายามดึงเธอออกจากที่นั่งก็จะ
เป็นเหมือนเมื่อครู่”

“ถูกสาปสินะครับ”

“ครับ”

“ทราบแล้วครับ ไม่ทราบว่าที่นี่ทานอาหารได้หรือเปล่า
ครับ”

“แน่นอนครับ แค่ออกมา ถึงจะไม่มีอยู่ในเมนู แต่คิดว่า
ที่นี่ก็มีเสิร์ฟทุกอย่างขึ้นอยู่กับวัตถุดิบครับ”

“ตกลงครับ งั้นขอโอยาโกะดั่ง³ได้ไหมครับ”

“โอยาโกะดั่งเหรอครับ”

“ครับ เมื่อก่อนภรรยาผมเธอชอบทำให้ท่านเป็นประจำ
ขอโอยาโกะดั่งที่หนึ่งครับ”

“งั้นเหรอครับ ทราบแล้วครับ”

นางาเระรับออร์เดอร์แล้วเดินหายเข้าไปในครัว คาโดคุระ
ทางสมุดจดออกกว้างอีกครั้ง ก่อนบันทึกบางอย่างลงไป ภายใน
ร้านเหลือเพียงคะซุ หญิงในชุดเดรสสีขาว และคาโดคุระเท่านั้น

เงียบจิ่ง

ปกติแล้วดนตรีที่มักเปิดคลอในร้านกาแฟจะเป็นดนตรี
คลาสสิกหรือดนตรีแจซเสี่ยส่วนใหญ่ การรื่นรมย์ไปกับกลิ่นหอม
และรสของกาแฟภายในร้านที่บรรเลงเพลงคลอเบื้องซ้าย คือวิถี
การเสิร์ฟความเป็นร้านกาแฟอย่างหนึ่ง

แต่ที่กระนั้นร้านกาแฟแห่งนี้ก็ไร้เสียงดนตรีคลอ เสียง
เดียวที่สัมผัสได้คือเสียงตึกตอก ตึกตอกของนาฬิกาเรือนโต

³ 親子丼 แปลตรงตัวว่าข้าวหน้าพ่อแม่ลูก เป็นข้าวหน้าไข่และไก่ปรุงรสด้วยซีอิ้ว
และน้ำสต็อก โรยหน้าด้วยต้นหอมซอย

สูงตระหง่านจากพื้นจรดเพดานสามเรือนที่ย่ำเยือนผันผ่านกาลเวลาเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น นาฬิกาทั้งสามเรือนยังย้ำอย่างบอกเวลากันไปคนละทิศอีกด้วย เมื่อลองดูนาฬิกาของตน คาโตคุระก็รู้ว่ามิเพียงนาฬิกาเรือนที่ตั้งอยู่กลางร้านเท่านั้นที่เดินถูกต้อง อีกสองเรือนไม่รู้ว่าย่ำอย่างช้าเชื่องอยู่ในอดีต หรือวิ่งพรวดพราดเร็วเลยไกลไปอนาคต บางครั้งก็มีลูกค้าบางคนที่มาร้านกาแฟแห่งนี้เป็นประจำแล้วสูญเสียชีวิตไปในเวลาไปภายในร้านไร้หน้าต่างและรังแสงจากดวงอาทิตย์

เมื่ออยู่ภายในร้านกาแฟแห่งนี้ คาโตคุระเองก็นึกถึงวันแรกที่มาที่นี่ได้อย่างแจ่มชัด

“ความจริงแล้วผมเคยเห็นเธอมาก่อนครับ”

คาโตคุระชวนคะซุคุยอย่างไร้คำเปรยใด ๆ

“ตอนที่ผู้จัดการร้านถ่ายรูปเมื่อครู่ให้ห๊ะครับ อาจจะมีผิดก็ได้ เพราะเรื่องมันก็ผ่านมากกว่ายี่สิบสี่ปีแล้ว”

คาโตคุระเงยหน้ามองหญิงในชุดเดรสสีขาว คะซุคุนั่งฟังเรื่องเล่าของเขาโดยไม่หยุดมือที่เช็ดแก้วอยู่

“แต่ไม่ผิดแน่ ต้องเป็นเธอแน่ครับ ตอนนั้นคนที่ซิงกาเฟให้ผมกับภรรยาคือเธอไม่ผิดแน่ ถ้าจะถามว่ามีอะไรต่างออกไปคงจะมีแค่ผมที่ยาวกว่าก่อน สายตาเชื่องซึมเศร้าสรว้อยยังเหมือนเมื่อตอนนั้นไม่มีผิด ทำไมเธอถึงได้ไปนั่งอยู่ที่ตรงนั้นล่ะครับเธอ...”

พีบ

ระหว่างที่คาโดกุระกำลังพูด เสียงปิดหนังสือดังขึ้นใน
ฉับพลัน หญิงในชุดเดรสสีขาวนั่นเอง หลังจากปิดหนังสือ เธอ
ลุกขึ้นยืนเอียงเข็มเข็งง่า เดินผ่านด้านหลังของคาโดกุระซึ่งนั่ง
อยู่ตรงที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ไปอย่างไร้สัมเสียดก่อนหายเข้าไป
ในห้องน้ำ เมื่อเธอหายเข้าไปในห้องน้ำแล้ว คาโดกุระเอี้ยวตัว
มองที่นั่งซึ่งไร้ผู้ใดนั่งอยู่

“ที่นั่งว่างแล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

“ถ้านั่งตรงนั้นจะกลับไปในอดีตได้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ จะนั่งหรือเปล่าค่ะ”

“แน่นอนครับ”

คาโดกุระตอบแล้วลุกออกจากที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ก่อน
รีบเข้าไปยืนอยู่หน้าที่นั่งที่ย้อนกลับไปยังอดีตได้ ซึ่งหญิงใน
ชุดเดรสสีขาวนั่งอยู่จนถึงเมื่อครู่ แต่เมื่อมายืนอยู่หน้าที่นั่งแล้ว
เขาก็กลับไม่หย่อนตัวลงนั่งทันที แต่เพ่งพินิจที่นั่งว่างเปล่าประหนึ่ง
จะแลบเสียด แก้อ้อบอลลูนแบ็ก⁴ ขาสีงโตวาดทรงโค้งงอแซมซ้อย
สวยงาม ที่นั่งปูด้วยผ้ามอสกรีนสีอ่อน ถึงจะเป็นของทำ
เลียนแบบ แต่ก็รู้ได้ว่ามันเป็นของมีราคา แม้แต่คาโดกุระที่
ไม่รู้เรื่องแก้อ้ออย่างละเอียดก็ทราบว่แก้อ้อแต่ละตัวภายในร้าน
มีราคาแพงถึงตัวละหลายแสนเยน แต่ที่เขาสนใจไม่ใช่เรื่องนั้น
“เป็นแก้อ้อธรรมดา ไม่ต่างไปจากตัวอื่นเลยนะครับ”

คาโดกุระย่อตัวลงแล้วใช้มือลูบไปตามที่นั่ง เขาสงสัยว่า

⁴ แก้อ้อสำหรับโต๊ะอาหารซึ่งได้รับความนิยมในยุควิกตอเรีย ประมาณปี ค.ศ. 1830

แก้อซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ตัวนี้จะมีอะไรพิเศษไปจากแก้อ
ปกติธรรมดาทั่วไปหรือเปล่า

“เย็น ไมลี รู้สึกว่าบรรยากาศที่อยู่รอบๆ แก้อตัวนี้จะ
เย็นเยือก นี่มันหมายความว่ายังไงครับ หรือว่าตรงนี้จะ
เป็นที่พิเศษ ส่วนแก้อเป็นแค่แก้อธรรมดาที่ไม่ต่างไปจากตัวอื่น
ถ้าเอาแก้อตัวอื่นมาเปลี่ยนจะยังย้อนกลับไปในอดีตได้อยู่
หรือเปล่าครับ”

เมื่อหันกลับไปมอง คະซุไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว คาโดคุระ
กำลังสนทนาอยู่คนเดียว ทว่าเขาก็ไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาใส่ใจ
แต่อย่างใด คาโดคุระเลื่อนตัวผ่านเข้าไปในช่องว่างระหว่างแก้อ
กับโต๊ะ

“อิม ไม่ผิดแน่ พอลองนั่งดูก็รู้ว่าแก้อไม่ได้เย็น แต่
เป็นบรรยากาศที่อยู่รอบๆ ต่างหาก”

คาโดคุระค่อยๆ ยื่นฝ่ามือออกจากตัวช้าๆ ตรวจสอบ
เส้นแบ่งความแตกต่างของอุณหภูมิ

“ตั้งแต่ตรงนี้ ตรงนี้ ตรงนี้กับตรงนี้ อุณหภูมิต่างกันอย่าง
เห็นได้ชัด ดูเหมือนว่าบรรยากาศโดยรอบแปรเปลี่ยนติเมต
รนับจากใจกลางของโต๊ะรวมไปถึงแก้อเท่านั้นที่เป็นที่พิเศษ
สินะครับ”

คະซุกลับออกมาจากครัวโดยที่คาโดคุระไม่รู้ตัว ในมือ
ของเธอถือถาด ถ้วยกาแฟสีขาวบริสุทธิ์วางเรียงเคียงกาสีเงิน
คาโดคุระไม่สนใจแล้วเอ่ยถาม คະซุจะอยู่ที่นั่นหรือไม่ก็ตาม
ท่าทางการพูดของเขาก็ไม่เปลี่ยนไป

“ตามที่ผมคิด จะกลับไปในอดีตได้ก็ต่อเมื่ออยู่ภายใน

บริเวณแปดสิบเซนติเมตรนี้ ฎุกหรือเปล่าครับ”

“ฎุกอย่างที่กล่าวมาค่ะ”

“แบบนี้เอง เข้าใจแล้ว อืม อืม”

คาโตคุระเริ่มจดบันทึกอะไรบางอย่างลงสมุดอีกครั้ง ขณะที่คะซูกำลังเก็บกวาดถ้วยที่หญิงในชุดเดรสสีขาวใช้อยู่จนถึงเมื่อคูนางาเรกลับออกมาจากในครัว ในมือของเขาถือทัพพีที่ทำจากไม้ ออกมาด้วย

“เอ่อ”

“ครับ”

“จะทานโอโยโกะดั่งหรือเปล่าครับ”

“อ๊ะ จริงด้วย”

คาโตคุระหยุดมือที่เขียนบันทึกอยู่แล้วเงยหน้าขึ้น เขาคิดไม่ถึงว่าหญิงในชุดเดรสสีขาวจะลุกขึ้นจากที่นั่งเร็วขนาดนี้

“ทำยังไงดี เอาไว้ทานหลังจากกลับมาแล้วได้หรือเปล่าครับ”

“แน่นอนครับ”

“งั้นเอาไว้ทานหลังจากกลับมาก็แล้วกัน”

“ทราบแล้วครับ”

คาโตคุระสูดกลิ่นดั่งฟุดฟิด

“หอมจังเลยครับ ผมจะตั้งตารอทานตอนกลับมานะครับ”

เขายิ้มให้นางาเร

“แล้วจะรอครับ”

นางาเรหยักยิ้มด้วยตาเรียวหรือก่อนหายกลับเข้าไปในครัว

“งั้นก็...”

คาโดกุระปรับท่านั่งหลังเหยียดตรงแล้วพยักหน้าให้คะซุ
มันคือสัญญาณเพื่อบอกว่า “รบกวนด้วยครับ” นั่นเอง คะซุยืน
อยู่ข้างๆ แก้อื้อที่คาโดกุระนั่งอยู่โดยไม่พูดอะไร เมื่อคาโดกุระ
มองใบหน้าของคะซุ บางอย่างเย็นวาก็เล่นผ่านสันหลังของเขา
เหมือนมาก เหมือนวิญญาณที่นั่งอยู่ตรงนั้นจนถึงเมื่อก็
ไม่มีผิด...

ผิวขาวนวล ดวงตาเรียวยาว สีหน้าเซื่องซึมเศร้าสร้อย
เปี่ยมด้วยเงามืด ยิ่งไปกว่านั้น รูปร่างยังเหมือนกันไม่มีผิด
เหมือนเงาดำของอีกฝ่ายก็ว่าได้ คาโดกุระเกาะกุ่มบางอย่างได้
คล้ายกับความมั่นใจ ทว่ามันอาจเป็นเพียงสิ่งที่คาโดกุระ ซึ่งมี
สายตาสังเกตความเป็นจริงของสรรพสิ่งได้ดีเท่านั้นที่จะมองเห็น

ต้องเป็นแม่ลูกกันไม่ผิดแน่

แน่นอนว่าหญิงในชุดเตรสลีขาวคือผู้เป็นแม่ และพนักงาน
หญิงที่อยู่ตรงหน้าจะต้องเป็นลูกไม่ผิดแน่

อยากรู้ถึงเหตุผลนั้น

แต่คาโดกุระก็กลืนคำนั้นลงคอ เขาจินตนาการได้อย่าง
ง่ายดายว่าเรื่องที่แม่ของตนกลายเป็นวิญญาณนั่งอยู่ที่นี้โดย
ไม่แก่งไปนั้นเป็นสถานการณ์ที่ไม่ธรรมดา ไม่ใช่เรื่องที่จะเข้าไป
ยุ่งย้อมได้เพียงเพราะความสงสัย

แต่ก็ยังอยากรู้อยู่ดี

“เอ่อ...”

ไม่ได้ เราไม่ควรถาม

คาโดกุระสันตริระยะยกใหญ่ภายในใจเพื่อสะบัดลบเลือน
คำถามที่เล่นผ่านความคิด

ตอนนี้คิดแค่เรื่องที่จะกลับไปในอดีตก็พอแล้ว

“ช่วยอธิบายต่อด้วยครับ”

คาโดกุระเงยหน้าขึ้น คะซุซางถ้อยกาแพ้วางเปล่าลงตรงหน้าของเขาราวกับเธอกำลังรออยู่

“ต่อจากนั้นฉันจะชงกาแพ้วให้คุณ คุณจะไปในอดีตได้เพียงแค่ช่วงเวลาหลังจากที่กาแพ้วถูกรินจนเต็มถ้วยและมันยังอุ่นอยู่เท่านั้นค่ะ”

“ครับ ผมทราบเรื่องนั้น”

“เมื่อกลับไปในอดีตแล้ว กรุณาดื่มกาแพ้วให้หมดก่อนที่มันจะเย็นชืดด้วยค่ะ”

“ก่อนที่มันจะเย็นชืดเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ถ้าคุณดื่มมันไม่หมดก่อนที่มันจะเย็นชืดแล้วละก็...”

“ถ้าผมดื่มมันไม่หมดก่อนที่มันจะเย็นชืดแล้วจะเป็นยังไงเหรอครับ”

“คราวนี้คุณจะกลายเป็นวิญญาณแล้วนั่งอยู่ที่นั่นต่อไปค่ะ”

“เอ๊ะ!”

คาโดกุระส่งเสียงร้องที่นับว่าดังที่สุดในวันนี้ แม้แต่ตอนที่เขาถูกสาปยังไม่ส่งเสียงร้องดังขนาดนี้ คาโดกุระไม่ได้ตกใจเพียงเพราะเรื่องที่หากดื่มกาแพ้วไม่หมดแล้วจะกลายเป็นวิญญาณ แต่ถ้านั้นเป็นความจริง ปริศนาของพนักงานหญิงที่เขาเคยเห็นในอดีตซึ่งนั่งอยู่ที่ที่นั่งตัวนี้ด้วยรูปลักษณ์ที่ไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนก็จะถูกไขให้กระจ่างไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ตามที่

คาโดถูกระคิดแล้ว หญิงในชุดเดรสสีขาวและพนักงานสาว
ตรงหน้าคือแม่ลูกกัน

“ไม่อยากจะเชื่อ...”

คาโดถูกระจ้องหน้าคะซุด้วยสีหน้าตกตะลึง

“ทำไมเธอถึง”

คำถามพรวดออกจากปากอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“อ๊ะ ขอโทษครับ ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องสนใจผม ช่วย
อธิบายต่อด้วยครับ”

คาโดถูกระพยายามถอนคำที่ตนพูดอย่างเอาเป็นเอาตาย
แต่ไม่ว่าจะพูดอะไรก็สายเกินไปแล้ว เขาสัมผัสได้ว่ามัน
ไร้ประโยชน์ แต่คะซุกลับตอบกลับมาด้วยสีหน้าที่ไม่เปลี่ยนไป
แม้แต่นิดเดียว

“เธอกลับไปพบกับสามีที่เสียไปนะคะ”

คะซุว่า

“งะ ึ้นเหรอครับ”

ภาพของคะซุซึ่งเรียกแม่ของตัวเองว่า เธอ ทำให้คาโดถูกระ
จุกอก

“เธอเองก็รู้เรื่องกฎของร้านกาแฟแห่งนี้ดี แต่คงจะเพลิดเพลิน
ลืมเรื่องเวลาไป รู้ตัวอีกทีกาแฟก็เย็นชืดไปแล้ว...”

“ก็เลยกลายเป็นวิญญาณเหรอครับ”

“คะ”

“แบบนี้ี่เอง”

คาโดถูกระขมวดคิ้วแล้วส่งเสียงครางในลำคอเมื่อได้ฟัง
คำตอบ

ต้องเป็นเรื่องใหญ่มากแน่

ถึงจะบอกว่าเป็นกฎเพื่อกลับไปในอดีต แต่ทุกข้อที่ได้ฟังมาจนถึงตอนนี้แม้จะยุ่งยาก แต่ก็ไร้ภัยอันตราย ถึงจะไม่ได้พบกับคนที่ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ถึงจะลुकออกจากที่นั่งไม่ได้ ถึงจะเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงไม่ได้ แต่มันก็ไร้ซึ่งความเสี่ยง เมื่อลองถูกสาปดูเข้าจริง ถึงร่างกายจะเจ็บปวดแต่ก็ไม่ใช่ความเจ็บปวดที่เกินทานทน ในตัวของมนุษย์มีจุดที่หากกดก็จะเจ็บปวดอยู่ การถูกสาปเป็นความเจ็บปวดแบบเดียวกันกับความเจ็บปวดที่ว่า ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนั้นก็กลับรู้สึกสดชื่นโล่งสบายเสียด้วยซ้ำ ความจริงแล้วไหล่ที่ปวดมานานปีดีขึ้นทันทีหลังจากที่คำสาปคลาย คิดได้กระทั่งว่ามันอาจเป็นการนวดเพื่อสุขภาพที่มีชื่อว่าคำสาปก็ได้ แต่กฎข้อนี้ต่างกับทุกข้อที่กล่าวมาอย่างสิ้นเชิง

แต่ถ้าไม่รู้ว่ามีวิญญาณในชุดเดรสสีขาวกับสาวเสิร์ฟเป็นแม่ลูกกันแล้วละก็ เราอาจไม่คิดว่ามันเป็นความเสี่ยงที่มากมายขนาดนั้นก็ได้

คาโตคุระตัดสินใจเอาไว้แล้วว่าเขาจะกลับไปพูดอะไรกับภรรยาของเขา คงไม่ใช่เวลามากมายขนาดนั้น เขาจึงไม่ตกใจตอนที่ได้ยินว่าจะกลับไปในอดีตได้เพียงแค่วินาทีจากกาแฟยังอุ่น เขาคิดว่ามีเวลาเหลือเพื่อเสียด้วยซ้ำไป แต่เพราะเขารู้ถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองคน เพราะมั่นใจได้ว่าทั้งสองเป็นแม่ลูกกัน

ช่างเป็นกฎที่โหดร้ายอะไรขนาดนี้ ไม่สิ อาจเพราะเป็นแม่ลูกกันมันถึงได้โหดร้ายขนาดนี้ก็ได้

คาโตคุระสูดหายใจเฮือกใหญ่หนึ่งครั้งเพื่อสงบสติอารมณ์

แล้วพูดให้ตัวเองฟังว่า

ตอนนี้เราตั้งสมาธิที่จะกลับไปในอดีตจะดีกว่า

“แค่ดื่มกาแฟให้หมดก่อนที่มันจะเย็นชืดก็พอใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ทราบแล้วครับ รบกวนชงกาแฟให้ด้วยครับ”

เมื่อคาโตะกระพุดจบ คະซุกียกกาสิเงินขึ้นด้วยมือข้างขวา
ท้วงท่าแหล่ซ่าสะกดสายตาคาโตะกระ คະซุกียุดเรือนกาที่ยก
ขึ้นมาตรงหน้าอก กะพริบตาไร้สัมผัสเสียง ท่วงท่างดงามสง่า วิไล
ไร้สิ่งสิ้นเปลือง

งดงามเหลือเกิน

เขาฟ่อนลมหายใจอย่างไม่ได้ตั้งใจ คະซุกิขยาดาลงพินิจ
ถ้อยกาแพ้วเปล่า

คาโตะกระสัมผัสได้ถึงบรรยากาศภายในร้านแคเรียดติงเซมิ่ง
เสียงที่ได้ยินมีเพียงฝีเท้าของนาฬิกาติดผนังสามเรือนอย่างบอก
เวลาดังตึกตอก ตึกตอกเท่านั้น

ติง ติง ติง

แต่แล้วจู่ๆ นาฬิกาเรือนซ้ายสุดก็ติงขึ้น ประหนึ่งคะซุกิ
กำลังเฝ้ารอลีงนั้น

“นั่นก็”

เธอเอ่ยเปรยแล้วกระซิบแผ่ว

“เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น”

เมื่อเสียงของเธอก้องดังในร้านเงียบสงัด ทราบได้ทันทีว่า